

Com en una pel·lícula: el fuster de Natzaret

Al seu taller de Natzaret, Jesús va aprendre i va exercir l'ofici de fuster. Des d'allà ens ensenya a conrear el món i convertir tota la nostra vida en un diàleg personal amb Déu.

10/03/2021

Davant nostre s'estén la vila de Natzaret del primer segle, un petit poble situat al pendent d'un turó, on habiten unes dotzenes de famílies,

amb la seva petita sinagoga, els seus camps conreats en terrasses i les seves cases construïdes amb la pedra local. Ens endinsem a la sinagoga. Jesús està parlant i els seus paisans el miren amb la boca oberta. Han sentit dir que, des que va marxar del poble, ha començat a fer miracles i a arrossegar multituds, que predica amb més autoritat que els escribes i els fariseus. Però no se'n saben avenir: tot això contrasta amb la seva vida a Natzaret, que coneixen perfectament: és el fuster del poble! «D'on li ve, tot això? —es pregunten—. Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria?» (*Mc* 6, 2-3).

Probablement, en el passat, Jesús hauria sortit de Natzaret en comptades ocasions: només per anar a Jerusalem a les festes a les quals anava tot jueu pietós i potser, per motius de feina, a altres pobles veïns.

Tampoc no hi ha constància que s'hagués traslladat a Jerusalem per estudiar amb els mestres d'Israel. Els jueus de la Ciutat Santa estaven segurs que no l'havien vist per allà i es preguntaven: «Com pot saber tant, aquest, si no l'ha instruït ningú?» (Jn 7, 15).

Els habitants de Natzaret consideraven Jesús una persona senzilla, un treballador com tants altres que s'havia guanyat l'aliment amb les seves mans. Als ulls del poble, la seva vida no havia tingut cap misteri. Però aquesta falta de *misteri* és precisament el que ens il·lumina: sabem que la seva vida va ser normal, que no es va diferenciar en res del que un treballador feia a la Galilea del primer segle. Aquella vida és, per a nosaltres, una pel·lícula apassionant, ja que Déu ens ha cridat a viure i a treballar així, trobant en el món, en les tasques que duem a terme, l'espai en el qual podem

experimentar una trobada personalíssima amb la Santíssima Trinitat: «Tothom, seguint cadascú la pròpia vocació —a la llar, en la professió o ofici, en el compliment de les obligacions del propi estat, en els deures de ciutadà, en l'exercici dels drets—, és cridat a participar del regne dels cels».[1]

Tota la nostra vida quotidiana i el nostre esforç per *conrear* el món està cridat a convertir-se en un diàleg personal amb Déu. «Els camps, el mar i les fàbriques sempre van ser “altars” des dels quals s'alçaven oracions boniques i pures que Déu va acollir i va recollir. Oracions dites i resades per qui sabia i volia resar, però també oracions dites amb les mans, amb la suor, amb la fatiga del treball de qui no sabia resar amb la boca».[2]

Jesús i el treball de la fusta

En escoltar a la sinagoga l'ofici de Jesús, ens preguntem si encara podríem trobar el seu taller entre les cases de Natzaret. L'Evangelí ens diu que Jesús era un *tektón* (Cf. *Mt* 13, 55; *Mc* 6, 3), és a dir, un fuster. Segons els experts, aquest terme designa més el fuster d'obra que l'artesà de la fusta, tot i que potser feia les dues tasques. Atesa la mida del poble, devia ser freqüent visitar una casa en la qual hi hagués una taula feta amb les seves mans.

En un poble tan petit, no hi havia gaires encàrrecs per a un *tektón*. A uns vint quilòmetres hi ha la ciutat de Seforis, que va ser l'escenari d'una rebel·lió després de la mort d'Herodes el Gran, durament sufocada pels romans. La ciutat va ser incendiada i els seus habitants venuts com a esclaus.[3] Més tard, Herodes Antipes la va reconstruir i li va donar el nom d'Autocratoris.[4] Com que era tan a prop de Natzaret, i

requeririen molta feina amb la fusta, és possible que alguns artesans i obrers natzarens col·laboressin en la reconstrucció d'aquesta ciutat.

Probablement els treballadors s'ocuparien en tot el que els permetés augmentar els ingressos, des de construir una casa —ben fonamentada sobre roca i calculada en tots els seus detalls— fins a fer qualsevol tasca pròpia d'una societat agrícola. A les cases de Natzaret hi havia graners i cellers, llocs per al vi i per a l'oli, cosa que prova que la comunitat que hi vivia estava formada per petits propietaris.

Jesús i el treball de la vinya

En aquest sentit, són diversos els exemples i les paràboles de Jesús que denoten el seu coneixement de les feines agrícoles. De vegades fa referència al cultiu de la vinya i a la producció del vi, i es compara a si mateix amb el cep i als seus

deixebles amb els sarments. Sap molt bé que cal utilitzar diferents tipus d'odres, adequats per a cada tipus de vi, i coneix la situació dels jornalers de temporada durant la verema, que no sempre troben qui els doni feina. Altres paràboles estan ambientades entre vinyes, com la dels dos fills, la de la figuera estèril o la dels arrendataris homicides.

En aquesta última se'ns diu, entre altres detalls, que l'amo de la vinya *va excavar* un cup, una cavitat on es premsa el raïm per extreure'n el most. A poca distància de Natzaret se n'ha trobat un d'excavat a la roca. És possible que sigui un dels pocs cups —si no l'únic— que existeixen a Natzaret. Potser, en aquest mateix lloc, Jesús va celebrar en alguna ocasió la verema amb els seus amics i familiars, trepitjant el raïm, entre la música i l'alegria de tothom. No podem oblidar que el seu primer miracle va ser transformar l'aigua en

un vi de gran qualitat, fins al punt de suscitar la sorpresa del mestre-sala de Canà. Jesús coneixia bé el treball vinícola i no es va acostumar amb sadollar la set dels convidats als casaments, sinó que els va voler donar alguna cosa veritablement bona.

Jesús i els treballs del camp

Tornant a les paràboles que ens podrien donar indicis sobre els treballs que Jesús coneixia, trobem diverses referències a les tasques de conreu. La llavor de blat que germina sola i la d'aquella que ha de *morir* i ser sepultada si vol donar fruit denoten un agut esperit d'observació. És aquesta mateixa mirada la que el portava a notar la desproporció entre la petitesa d'una llavor de mostassa i l'arbre que es desenvoluparà a partir d'aquesta. L'exemple de la zitzània potser es refereix a alguna revenja entre

camperols de la qual Jesús podria haver tingut notícia, i podria haver vist també a la seva comarca com alguns rics omplien fins dalt els graners en anys de bones collites.

Però la paràbola més coneguda és la del sembrador. Aixecant els ulls per sobre de les teulades podem veure els camps de cultiu, organitzats en terrasses a causa de la inclinació del terreny. En aquelles petites parcel·les, delimitades per murs de maçoneria en sec, el subsol és pedregós i les propietats estan travessades per senders que comuniquen els terrenys entre si. Quan arriba l'estiu, als marges creixen cards en abundància. No és remota la possibilitat que una part de la llavor caigui en terreny pedregós, en un camí o entre arços que la sufocaran. I això podria tenir conseqüències significatives per a la collita d'una família humil.

A més de les feines del camp, Jesús manifesta un bon coneixement d'altres activitats, com les comercials i bancàries, la pesca o la ramaderia. En definitiva, coneix el món del treball; no viu aïllat en el seu àmbit rural, sinó que probablement està en contacte amb centres més animats de l'economia de Galilea, com Cafarnaüm i els seus voltants, on tindran lloc molts dels seus miracles i dels seus ensenyaments. Jesús viu compartint els interessos i afanys dels seus contemporanis.

Per què va voler treballar Jesús?

Jesús es va voler preparar per complir la seva missió, que culminaria en l'oferiment de la seva vida per nosaltres, treballant, any rere any, en una feina fatigosa i molt normal. Per què?

Com passa amb tants altres interrogants de la vida de Jesús, la resposta última és aquesta: *perquè*

ens estima. Cada instant en aquesta feina tenia a veure amb la nostra Redempció. Tots els actes de la seva vida van ser redemptors.[5]

Què pensava Crist mentre duia a terme la seva labor? Tot això tenia un motiu, una raó que s'amaga en la profunditat del seu Cor: treballava per amor al Pare i per amor a nosaltres. Per això cada jornada estava il·luminada per la gran alegria de saber que allò tindria repercussions en tota la humanitat, per sempre. Certament l'amor de Jesús arribaria a l'extrem a la Creu, però la seva tasca quotidiana formava part del pla salvador.

El nostre Pare ens ha ensenyat que santificar el treball és «treballar dia a dia, sense rebre aplaudiments i sense buscar-los, però amb el convenciment que Déu Nostre Senyor ens mira, ens espera, i vol de nosaltres una feina feta per amor».

[6] Potser ens haurem preguntat alguna vegada: i, què significa exactament, a la pràctica, treballar per amor? Treballar per amor significa «fer-ho per Déu i pels altres, la qual cosa exigeix que ho fem bé».

[7] Significa treballar com ho va fer Jesús. Dur a terme la nostra labor quotidiana compartint aquest mateix afany redemptor, il·lusionant-nos amb aportar el nostre gra de sorra a l'oceà immens de misericòrdia que fa possible la salvació del gènere humà. Tenir els mateixos sentiments del Cor de Crist que treballa pensant en les ànimes. D'aquesta manera, ens centrarem cadascú en la nostra feina, també quan topem amb el sofriment de quedar-nos sense feina i sense poder portar el jornal a casa.

En Jesús no hi trobem un home que simplement treballava per Amor: ens trobem davant de l'Amor mateix que treballava. Aquest Amor diví que va impulsar i va modelar la creació del

món i que, com escriu Dante, «mou el sol i les estrelles».[8]

Luis Cano

[1] *És Crist que passa*, núm. 44.

[2] Papa Francesc, Trobada amb treballadors a Gènova, 27.V.2017.

[3] Cf. Flavio Josefo, *Antigüedades judías*, 17.289.

[4] Cf. *Ibídem*, 18.27.

[5] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 517-518.

[6] Sant Josepmaria, *Tertulia*, 18.VIII.1968.

[7] F. Ocáriz, Congrés interdisciplinari sobre el treball, Universidad Pontificia de la Santa Cruz, 20.X.2017.

[8] Dante, *Divina Comèdia*, Paradís,
cant XXXIII, v. 145.

EBook generat automàticament des de [https://
opusdei.org/es/document/como-en-una-
pelicula-el-carpintero-de-nazaret/](https://opusdei.org/es/document/como-en-una-pelicula-el-carpintero-de-nazaret/) (26.02.2021)

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-
una-pel-licula-el-fuster-de-natzaret/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-una-pel-licula-el-fuster-de-natzaret/)
(06/08/2025)